

Het 'offer' van Abraham

Onze God zelf heeft in Zijn grote mensenliefde het noodzakelijke offer gebracht om Zijn mensheid terug te halen vanuit de claim van dood en verderf. Hij gaf daarvoor Zijn eigen en eniggeboren Zoon over in de claim van de Dood (Rom.8: 32). Deze van Zijn kant, heeft zich vrijwillig als offer voor zijn Vader beschikbaar gesteld (Ef.5:2, 25).

In de geschiedenis van het zo genoemde '*offer van Abraham*' vinden we een prachtig voorbeeld van het eeuwig offer, wat onze God gebracht heeft om de mens vrij te kopen van de claim van de Dood.

De vraag, waar we voor gesteld worden, is of Abraham zijn 'zoon der belofte' op bevel van God moest offeren of dat er in het gebeuren, zoals in Gen.22 beschreven, nog iets anders meespeelde. Bracht God Abraham werkelijk in verzoeking, terwijl er toch van Hem bekend is, dat Hij niemand in verzoeking brengt en ook Zelf niet door het kwade verzocht kan worden (Jak.1: 13)? Verzoeken is iemand in verleiding brengen om te zondigen, dus tegen de bedoeling van God ingaan.

Abraham wordt genoemd in de rij van geloofsgetuigen in **Hebr 11**. In vs 17-19 staat dat toen hij verzocht werd, zo'n sterk geloof had in de beloften die God hem met betrekking tot deze zoon gegeven had, dat hij er zelfs vanuit ging, dat God deze '*zoon der belofte*' dan zelfs uit de doden weer zou opwekken. Er staat dan bij, dat dit bij wijze van spreken ook is gebeurd. God had immers gezegd dat via deze zoon een ontelbare nageslacht uit Abraham zou voortkomen (Gen.15: 5; 21: 12) en Hij zou Zijn belofte houden (Gen.22: 17; 26: 4).

In het gegeven van het '*offer van Abraham*' zit een prachtige typering van het offer, dat God zelf in de '**volheid van de tijd**' zou brengen in het kader van Zijn plan met de mens en de hele schepping. Izak was het kind van Abraham, waarvan God al van tevoren had gezegd:

'In Izak zal uw zaad genoemd worden' (Gen.21: 12 SV).

Aan Abraham werden dus beloften gedaan en hij geloofde God onvoorwaardelijk. Dit geloof werd hem als gerechtigheid toegerekend (Gen.15: 4-6; Rom.4: 3; Gal.3: 6; Jak.2: 23).

En deze zegen van Abraham gaat ook door naar alle mensen, die uit dit zelfde geloof leven.

De apostel Paulus noemt in de **Galatenbrief (3: 6-8, 13-18, 25-29)** duidelijk de **Christus** als 'zaad van Abraham'. Door Hem zijn de gelovigen vrijgekocht van de vloek, die van de wet van God uit gaat (Deut.27: 26; Gal.3: 10). Jezus de Christus is namelijk voor de hele mensheid tot een vloek geworden en zo is de zegen van Abraham tot *alle mensen* gekomen in de verschijning van Jezus Christus. Echter er is persoonlijk geloof nodig om deze zegen te ontvangen.

En bij deze zegen hoort ook de belofte van een persoonlijke vervulling met de Geest van God. Immers allen, die de Vader in de hemel gelovig vragen om deze vervulling, zullen deze Geest ook ontvangen (Luc.11: 13).

Abraham was in het gegeven van het '*offer van Izak*' een duidelijke typering van God zelf. In de '**volheid van de tijd**' zou God Zijn enige Zoon offeren als '*een lam ter slachting*' ter wille van de verzoening van de *zonde van de hele wereld*. En dit offer werd **niet** door een engel tegen gehouden, zoals dat bij Abraham **wél** gebeurde.

God gaf Zijn enige en geliefde Zoon over in de handen van Zijn eeuwige vijanden, de duivel (zondemacht) en de Dood (doodsmacht). De (godsdiensstige) mensen die daarbij betrokken waren, waren slechts 'instrumenten', welke door de machten van duisternis en dood misbruikt

werden. Zo mogelijk wilden deze machten de openbaring van de laatste Adam (Mens) blokkeren, zoals ze dat bij de eerste Adam (mens) ook gedaan hadden.

De duivel voer in Judas en misbruikte deze discipel om de Heer Jezus te verraden. Zo hitste de duivel ook de vrome Joden op om Hem te laten kruisigen door de Romeinse overheerser, in de mening dat zij hiermee naar de wil van God handelden.

God zelf heeft dus om de mens te redden van de onverbreekelijke claim van de Dood en de macht der duisternis, Zijn enige Zoon overgegeven in deze claim vanuit het vaste geloof, dat het 'licht, dat Hij in de duisternis liet schijnen, niet door de duisternis zou kunnen worden overweldigd (Joh.1: 5).

Het is een absurde gedachte om te zeggen: 'Jezus is aan God geofferd', zoals sommigen wel beweren. De enige ware God, die alle mensen liefheeft, heeft zichzelf niet als het ware tevreden gesteld door zijn enig kind en erfgenaam aan zichzelf te (laten) offeren.

De grote (Her)schepper bedacht echter het *Lam Gods*, dat de zonde der wereld zou kunnen wegnemen. Hij deed in de '*volheid van de tijd*' Zijn 'in den beginne' uitgesproken Woord 'vlees' worden (Joh.1) en verwekte daartoe een kind bij de maagd Maria. Hij voedde zelf dit kind op en maakte het tot Zijn Zoon door Hem te vervullen met Zijn eigen Geest. Hij beschermde Hem al vanaf zijn geboorte tegen Zijn vijanden, die het op Zijn 'zaad' gemunt hadden en vervulde Hem met Zijn eigen Geest, zodat Hij zelf kon heersen over zijn vijanden. Dit waren nooit mensen, maar alleen de boze machten in de hemelse gewesten.

In vervolg op het 'offer van Abraham' was de hele tabernakel/tempel-dienst onder het oude verbond met het volk Israël (eveneens naar Gods eigen opdracht) als schaduwbeeld geheel gebaseerd op het offer, dat God zelf zou brengen in de *volheid van de tijd*, dus na voldoende en gerichte voorbereiding. Door dit offer zou de hele wereld, welke '*in het boze lag*' (dus onder de claim van de duivel en de Dood), weer (naar Gods bedoeling) met God verzoend worden!

Van deze verborgen wijsheid, dit geheim van God, hebben de '*beheersers van deze eeuw*', de boze geesten in de hemelse gewesten nooit geweten, anders hadden ze de Heer der heerlijkheid niet hebben doen kruisigen, want dit betekende immers hun eigen ondergang (1Cor.2: 6 e.v.).